

Barnevernet

Lov om barneverntjenester (Barnevernloven) tar i sin formålsparagraf utgangspunkt i at barn og unge har rett til en god oppvekst og til å bli tatt vare på:

«Loven skal sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp, omsorg og beskyttelse til rett tid. Loven skal bidra til at barn og unge møtes med trygghet, kjærlighet og forståelse og at alle barn og unge får gode og trygge oppvekstvilkår.»

Dette er angitt i lovens § 1-1.

Barnevernloven er ingen rettighetslov i den forstand at noen kan påberope seg rett til barnevernstjenester i kraft av loven, men er en lov som skal sikre beskyttelse mot manglende utøvelse av plikter fra tredjepart, normalt naturlige omsorgspersoner.

Barnevernloven – og måten den blir praktisert på – bygger grovt sett på to hovedpilarer; minste inngreps prinsipp og hensynet til barnets beste. Barnevernloven avspeiler gjennom disse prinsipper og praksis den alminnelige rettsoppfatning for utøvelse av omsorg og inngripen i en omsorgssituasjon.

Barnevernloven tok tidligere også hensyn til det biologiske prinsipp, altså presumpsjonen om at barn har det best hos sine biologiske foreldre, men dette ble fjernet fra norsk lov i 2012 for å styrke rettssikkerheten til barna, ikke foreldrenes.

Barnevernloven bygger blant annet på barneloven som regulerer plikter og rettigheter i forholdet mellom barn og omsorgspersoner og på FNs barnekonvensjon artikkel 3.

Přeložte do češtiny:

Barneverntjeneste -

oppvekst -

Skade -

omsorg –

Trygghet -

påberoe seg rett til-

Plikter -

hovedpilar -

Rettsikkerheten -